

อัตลักษณ์ของตัวละครชนเผ่าในเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย
(ค.ศ. 1975-2006)

วิทยานิพนธ์
ของ
ไมกอน ดวงพะสี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
พฤษภาคม 2551
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ຂໍ້ມອບໃຫ້ຫໍສະໜາລະຫາລີລາ

10/2/09

ໂພພອນ ຄວາມສິ

อัตลักษณ์ของตัวละครชนเผ่าในเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย
(ค.ศ. 1975-2006)

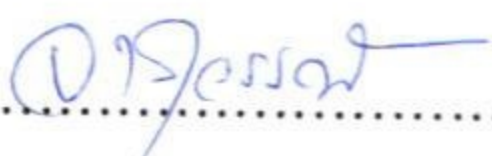
วิทยานิพนธ์
ของ
ไมพอน ดวงพะสี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาลาว
ธันวาคม 2551
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางไมพอน ดวงพะสี
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาลาว ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รศ.จาร์วรรณ ธรรมวัตร) (กรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะ)

..... กรรมการ
(ผศ.ดร.ปฐม หงษ์สุวรรณ) (ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.สมสี ไชหว่างจิ้ง) (กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.อุมารินทร์ ตูลารักย์) (ผู้ทรงคุณวุฒิ)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาลาว ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(ผศ.ดร.สมเกียรติ ภูพัฒน์วิบูลย์)
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

.....
(รศ.ดร.ไพฑูรย์ สุขศรีงาม)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 31 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2551

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย งบประมาณเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ 2551
ประเภทนิสิตระดับปริญญาโท คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ปีการศึกษา 2551

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เพราะได้รับการอนุเคราะห์จากผู้มีพระคุณหลายท่าน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอขอบพระคุณไว้เป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปฐม หงษ์สุวรรณ ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.สมสี ไชหวางจั้ง กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่ได้สละเวลาอันมีค่าเพื่อให้ความคิดริเริ่ม คำแนะนำ ข้อคิดเห็นและแนวทางการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล ตลอดจนตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ พร้อมทั้งให้คำแนะนำที่มีประโยชน์ ซึ่งทำให้การวิจัยสมบูรณ์ นอกจากนี้ท่านอาจารย์ยังคอยให้คำตักเตือนและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จด้วยดี

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์จารุวรรณ ธรรมวัตร ประธานกรรมการสอบและอาจารย์ ดร.อุมารินทร์ ตูลารักษ์ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะเพื่อทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยมหาสารคามที่ได้ให้ทุนสนับสนุนการศึกษาแก่ผู้วิจัยจนสามารถสำเร็จการศึกษาตามความมุ่งหมายไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์ดวงเดือน บุนขาวง ผู้ดูแลหอสมุดมหาสิลา วีระวง ที่ปรึกษาเลขาธิการพักกลอนสินไช อาจารย์บุญเลิศ แสงสุลิน อาจารย์แสงฟ้า โทลานุพาบ และอาจารย์กงจัน พะเมือง ซึ่งเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาลาวและสื่อสารมวลชน คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ที่ได้ให้ทุนสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนที่สังกัดภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออกทุกท่าน ที่ได้กรุณาวางพื้นฐานแนวความคิดเกี่ยวกับการศึกษาจนทำให้ผู้วิจัยสามารถนำเอาวิชาความรู้มาใช้เป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ และน้อง ๆ สมาชิกภาษาลาว รุ่น 1 และ 2 ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในการปรับตัวสู่ระบบการศึกษาในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม รวมทั้งพี่ ๆ น้อง ๆ และเพื่อน ๆ ที่อยู่ประเทศลาวทุกคนที่คอยให้กำลังใจในการศึกษาครั้งนี้

ขอขอบคุณน้องนงลักษณ์ สูงสุมาลย์ นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาภาษาไทย รุ่นที่ 2 ที่ได้คอยช่วยแก้ไขแนะนำเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

สุดท้าย ขอขอบคุณ สามี และ ลูก ๆ ทุกคนที่เป็นเสมือนน้ำหล่อเลี้ยงชีวิตจิตใจให้ผู้วิจัยทำงานอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย และเฝ้ารอคอยผู้วิจัย อีกทั้งยังให้กำลังใจด้วยความรักและห่วงใยด้วยดีเสมอมา

ไมพอน ดวงพะสี

ชื่อเรื่อง	อัตลักษณ์ของตัวละครชนเผ่าในเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย (ค.ศ. 1975-2006)
ผู้วิจัย	นางไมพอน ดวงพะสี
กรรมการควบคุม ปริญญา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปฐม หงษ์สุวรรณ และอาจารย์ ดร.สมลี ไชหว่างจิ่ง ศศ.ม. สาขาวิชา ภาษาลาว
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่พิมพ์ 2551

บทคัดย่อ

อัตลักษณ์ของตัวละครในเรื่องสั้นและนวนิยายสะท้อนให้เห็นสภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมือง สภาพแวดล้อม และลักษณะนิสัยของตัวละครเหล่านั้น อัตลักษณ์ของตัวละครชนเผ่าต่างๆ เป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ดังนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาอัตลักษณ์ของตัวละครชนเผ่าในเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย (ค.ศ. 1975-2006) โดยนำกรอบแนวคิดเรื่องอัตลักษณ์มาวิเคราะห์ตัวละครชนเผ่าในเรื่องสั้น 18 เรื่อง และนวนิยาย 6 เรื่อง โดยมีความมุ่งหมาย 2 ประการ คือ เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ของชนเผ่าในมิติวัฒนธรรมชนเผ่าที่สะท้อนภาพจากเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย และเพื่อศึกษาอัตลักษณ์ของชนเผ่าในมิติความสัมพันธ์กับวัฒนธรรมอื่นที่สะท้อนจากเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย

ผลการวิจัยพบว่า อัตลักษณ์ของตัวละครชนเผ่าในมิติวัฒนธรรมชนเผ่าที่ปรากฏในเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัยนั้น เป็นภาพความสัมพันธ์ภายในสังคมของบรรดากลุ่มชนเผ่า ซึ่งเป็นอัตลักษณ์แบบดั้งเดิมที่กลุ่มชนเผ่าได้ปฏิบัติกันมา ได้แก่ ภาพวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของบรรดาชนเผ่าที่สัมพันธ์กับธรรมชาติแวดล้อม ซึ่งเป็นชนเผ่าที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยอยู่ในพื้นที่ป่าลึก อยู่ในพื้นที่ห่างไกล ความเจริญ โดยเฉพาะในพื้นที่สูง เขตภูเขา มีวิถีชีวิตที่สัมพันธ์กับสังคมเกษตรกรรม มีภาษาและการแต่งกายที่เป็นลักษณะเฉพาะและมีคติความเชื่อและศาสนาที่เป็นแบบดั้งเดิม มีการนับถือผีและอำนาจเหนือธรรมชาติต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับชีวิตของผู้คน ชนเผ่ามีความผูกพันและเชื่อในเรื่องผีและอำนาจเหนือธรรมชาติ และเชื่อว่า การเจ็บป่วยเกิดจากการกระทำของผี

อัตลักษณ์ของชนเผ่าในมิติความสัมพันธ์กับวัฒนธรรมอื่นที่สะท้อนภาพจากเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัยเป็นอัตลักษณ์ของบรรดาชนเผ่าที่ถูกสร้างขึ้นจากความสัมพันธ์ภายในสังคมจากกลุ่มชนอื่นได้แก่ ตัวละครชนเผ่าเป็นนักปฏิวัติทางการเมืองที่มีบทบาทหน้าที่เป็น “ทหารกองหลอน” และเป็นผู้สนับสนุนพรรคปฏิวัติ เป็นบุคคลที่มีความสำนึกและจิตใจรักชาติ ต่อสู้กู้ชาติ บ้านเมืองให้ได้รับอิสรภาพ ตัวละครชนเผ่ามีฐานะและชนชั้นทางสังคมที่สะท้อนความสัมพันธ์

กับสังคมหรือชุมชนภายนอกด้วยเช่นกัน ได้แก่ “การเป็นเด็กกำพร้า การเป็นแม่จ้างนางขาย การเป็นผู้ใช้แรงงาน การเป็นผู้มีอิทธิพลในทางมิชอบ เช่น การค้าสิ่งเสพติดโดยเฉพาะฝิ่น” ซึ่งตัวละครที่แสดงบทบาทนี้จะเป็นฝ่ายที่อยู่ตรงข้ามกับกลุ่มแนวลาวัรักษชาติ หรือกลุ่มต่อต้านการปฏิวัติลาว นอกจากนี้แล้วตัวละครชนเผ่ายังเป็นผู้ที่รักษาและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ด้วยโดยเฉพาะป่าไม้ ส่วนภาพตัวละครชนเผ่าที่ได้รับผลกระทบจากสภาวะการณเปลี่ยนแปลงของสังคม นั้นมีความสัมพันธ์กับมิติทางวัฒนธรรมอื่น ๆ ทั้งสังคมตะวันตก ประเทศเพื่อนบ้าน และกลุ่มชาติพันธุ์ลาวลุ่ม ดังกรณีการที่มีบรรดาหญิงชนเผ่าที่ได้ ก้าวไปสู่การเป็นทหารเพื่อกอบกู้ชาติการที่หญิงชนเผ่าได้ก้าวเข้าไปสู่เวทีของการขายแรงงาน หรือเข้าสู่ธุรกิจการบริการที่เกิดจากสภาพของกลุ่มชนเผ่าที่ได้ไปมีปฏิสัมพันธ์กับวัฒนธรรมหรือกลุ่มชนอื่น ๆ

โดยสรุป เรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัยในการวิจัยในครั้งนี้ปรากฏภาพอัตลักษณ์ของตัวละครชนเผ่ามีความหลากหลายและเลื่อนไหลที่สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมและการเมืองลาวตลอดจนการแสดงภาพลักษณะของตัวละครชนเผ่าที่สัมพันธ์กับบริบทที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมชุมชน ซึ่งมีผลต่อกลวิธีการนำเสนอภาพตัวละครชนเผ่าที่ผู้ประพันธ์ได้สร้างสรรค์ขึ้น

TITLE Self-images of Tribal Characters in Contemporary Lao Short Stories and Novels (1975-2006)

AUTHOR Mrs.Maiphon Duangphasi

ADVISORS Asst. Prof. Dr.Pratom Hongsuwan and Dr.Somsi Chaiwangchang

DEGREE M.A. **MAJOR** Lao

UNIVERSITY Mahasarakham University **DATE** 2008

ABSTRACT

Self-images of characters in short stories and novels can reflect economic, social, political and environmental conditions and characteristics of those characters. Self-images of different tribal characters are very interesting things. Thus the researcher examined self-images of tribal characters in contemporary Lao¹⁸ short stories and 6 novels. Two purposes of this study were to examine self-images of the tribes in the tribal culture dimension which reflected from the contemporary Lao short stories and novels, and to examine self-images of the tribes in the dimension of relationships with other cultures which reflected from the contemporary Lao short stories and novels.

The results of the study revealed that self-images of the tribal characters in the tribal culture dimension appearing in the contemporary Lao short stories and novels were images of the relations within the societies of tribal groups which were traditional self-images practiced by tribal groups. These included the images of the way of life in being of all the tribes that related to the surrounding nature. These tribes had their a welling places in deep forest areas in remote mountain areas. They had the way of life related to the agricultural society, their own identical languages and dressing styles, and had original beliefs and religions. They respected to animism and the different supernatural as related to people's lives in animism and the supernatural, and they believed that all illnesses were caused by actions of spirits.

The tribal images in the dimension of relationships with other cultures which reflected from the contemporary Lao short stories and novels were self-images of all the tribes that were created from the relationships within the society from other tribal groups.

These included : tribal characters were political revolutionists who had functional roles as “guerrilla troop,” were supporters of the Revolutionary Party and were persons who had awareness and love of the nation, and fought to bring liberty to the country. The tribal characters had social status and class which also reflected including “being orphans, being prostitutes, being laborers, being illegally influential persons such as drug trade, particularly opium.” The characters who played these roles were in the opposite side of the Lao Patriotic Group or the Anti-Lao Revolutionary Group. Moreover the tribal characters maintained and conserved natural resources, especially forests. However, the images of tribal characters who were impacted by social changed conditions were related to the dimension of other cultures including western society, neighboring countries Lower-Lao ethnic group such as tribal women becoming soldiers to fight for the country, tribal women entering labor market or entering business services generated from the conditions of tribal groups which had interacted with other cultures or groups of people.

In conclusion, in the contemporary Lao short stories and novels in this study there appeared self-images of tribal characters that were diverse and flowing in accordance with Lao social and political changes and demonstrating images of tribal characters as related to the contexts which were in accordance with community cultures affecting techniques of presenting tribal characters that authors created.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
วิธีดำเนินการวิจัย	6
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
2 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับบรรดาชนเผ่าในสัคมลาว	27
ความหมายของคำว่าชนเผ่า	27
การจำแนกหมวดหมู่ของบรรดาชนเผ่า	29
สภาพวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของบรรดาชนเผ่าต่างๆ	32
บรรดาชนเผ่าในประวัติศาสตร์การเมืองของลาว	52
บรรดาชนเผ่าในวรรณคดีและนิทานพื้นเมืองลาวของลาว	55
3 ลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องสั้นและนวนิยายลาว	61
ความหมาย วิวัฒนาการ ลักษณะของเรื่องสั้นและนวนิยายลาว	61
องค์ประกอบ ประเภทของเรื่องสั้นและนวนิยายลาว	91
ความสำคัญ ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการสร้างสรรค์ของเรื่องสั้นและนวนิยายลาว	96
4 อัตลักษณ์ของชนเผ่าในมิติวัฒนธรรมชุมชน : ภาพสะท้อนจากเรื่องสั้นและนวนิยายลาว	
ร่วมสมัย	100
อัตลักษณ์ชนเผ่าว่าด้วยวิถีชีวิตความเป็นอยู่	101
อัตลักษณ์ชนเผ่าว่าด้วยความเชื่อและพิธีกรรม	113

บทที่

หน้า

อัตลักษณ์ว่าด้วยภาษาและการแต่งกาย	128
วิธีการนำเสนออัตลักษณ์ตัวละครชนเผ่า	132
5 อัตลักษณ์ของชนเผ่าในมิติวัฒนธรรมอื่น : ภาพสะท้อนจากเรื่องและนวนิยายลาว	
ร่วมสมัย	138
ตัวละครชนเผ่ากับการปฏิบัติทางการเมือง	139
ตัวละครชนเผ่ากับการประกอบอาชีพและเศรษฐกิจ	162
ตัวละครชนเผ่ากับการศึกษาเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม	167
ตัวละครชนเผ่ากับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมวัฒนธรรม	174
6 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	185
สรุปผล	185
อภิปรายผล	187
ข้อเสนอแนะ	189
บรรณานุกรม	191
ภาคผนวก	198
ภาคผนวก ก เรื่องย่อนวนิยาย	199
ภาคผนวก ข ชื่อและบทบาทของตัวละครในเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย	209
ภาคผนวก ค ประวัติและผลงานของผู้แต่ง	213
ประวัติย่อของผู้วิจัย	221

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 บ้านของชนเผ่าม้ง	34
2 การแต่งกายของชนเผ่าม้ง	36
3 บ้านของชนเผ่าขมุ	38
4 ศาลากลางบ้านของชนเผ่าขมุ	39
5 การแต่งกายของชนเผ่าขมุ	40
6 บ้านของชนเผ่ากะตาง	42
7 การแต่งกายของชนเผ่ากะตาง	43
8 บ้านของชนเผ่ากะเหรี่ยง	45
9 การแต่งกายของชนเผ่ากะเหรี่ยง	46
10 บ้านของชนเผ่าอาลั๊ก	48
11 การแต่งกายของชนเผ่าอาลั๊ก	49
12 บ้านของชนเผ่ามะกอง	50
13 การแต่งกายของชนเผ่ามะกอง	51

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

คำ “ชนเผ่า” (Ethnic Groups) เป็นคำศัพท์ที่ใช้ศึกษากลุ่มชนที่มีวัฒนธรรมและภาษา เฉพาะที่สืบทอดกันมานานหลายชั่วอายุคน Charles F. Keyes (ปีนแก้ว เหลืองอร่ามศรี. 2546 : 4 ; อ้างอิงมาจาก Keyes. 1997 : 152) คำ “ชนเผ่า” (Ethnic Groups) นี้มักเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับเรื่องราวของกลุ่มชนที่เป็นประชากรกลุ่มน้อยในประเทศหนึ่ง ๆ โดยกลุ่มชนเหล่านี้มีวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตที่แตกต่างไปจากคนส่วนใหญ่ของประเทศ ทั้งนี้กลุ่มชนดังกล่าวนี้เป็นคนที่มี ขนบธรรมเนียมประเพณี มีภาษาพูดเดียวกัน และสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน แนวคิดนี้ สอดคล้องกับทัศนะที่กรมชนเผ่าได้อธิบายถึงคำนี้ไว้ในหนังสือ บรรดาชนเผ่าใน ส.ป.ป.ลาว (2005 : ย) ว่า “ชนเผ่า คือ กลุ่มคนที่มีภาษาพูดร่วมกัน มีกำเนิดประวัติศาสตร์ความเป็นมาร่วมกัน มีพื้นฐานวัฒนธรรมร่วมกันและเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน”

ส่วนพจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยาอังกฤษ-ไทย ราชบัณฑิตยสถาน (2524 : 166) ให้นิยามความหมายของคำว่า “ชนกลุ่มน้อย” หมายถึงกลุ่มคน ซึ่งกำหนดโดยขนาดหรือส่วน ของประชากรว่ามีจำนวนน้อยกว่าประชากรส่วนใหญ่ว่าคือเป็นกลุ่มย่อย ซึ่งมีแบบอย่างวัฒนธรรม ย่อยอยู่ในสังคมใหญ่ชนกลุ่มน้อยในสังคมต่าง ๆ มีเอกลักษณ์หรือพันธะผูกพันด้วยเชื้อชาติ ศัญชาติ ศาสนา หรือลักษณะอื่น ๆ ทางวัฒนธรรมที่เห็นได้ชัดเจนว่าต่างไปจากชนส่วนใหญ่ของสังคม

ในวัฒนธรรมลาวคำว่า “ชนเผ่า” เป็นคำที่เกิดจากคำสองคำนำมาสมาสกัน นั่นคือมาจาก คำ “ชน” ที่แปลว่ามนุษย์ สมาสกับคำ “เผ่า” ที่แปลว่า เชื้อแนว พงศ์พันธุ์ ชนชาติมีหลายเผ่า (สีเวียงแขก กอนนิวง. 2005 : 553, 945) ซึ่งเป็นคำที่บัญญัติขึ้นใช้แทนคำว่า “Ethnic Group” ในภาษาอังกฤษ

ประเทศลาว (Laos) เป็นประเทศหนึ่งที่มีความหลากหลายทางชนเผ่า จากการศึกษา ค้นคว้าของคณะค้นคว้าสังคมลาว พบว่า ในประเทศลาวมีชนเผ่าต่างๆ อาศัยอยู่ร่วมกันจำนวน 68 ชนเผ่า (ค.ศ. 1970) ทั้งนี้ได้จำแนกออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ อีกทั้งเรียกชื่อชนเผ่าเหล่านั้นตามถิ่น ที่อยู่อาศัย ภาษาและการเมืองวัฒนธรรม ดังนี้

1. ชนเผ่าลาวลุ่ม หมายถึงคนที่ดำรงชีวิตและตั้งถิ่นฐานอยู่ในพื้นที่ราบลุ่มและใกล้แม่น้ำ ประกอบด้วยชนเผ่าจำนวน 12 ชนเผ่า ได้แก่ ลาว พวน ลื้อ ไทดำ ไทแดง ไทขาว ไทเมย์ ไทเหนือ ไทญ้อ ญ้อและแสก

2. ชนเผ่าลาวเทิง หมายถึงคนที่ดำรงชีวิตและตั้งถิ่นฐานอยู่บนเนินเขา ความสูงเหนือระดับน้ำทะเลตั้งแต่ 700 เมตรขึ้นไป ประกอบด้วยชนเผ่าจำนวน 36 ชนเผ่า ได้แก่ ขมุ สะเมด บด ผ่อง ปวก ยรุ ผู้น้อย กะเส็ง คอย ไฟ มะกอก กะตาง ปะโก ละเวน ละเว ยะเหิน ตูย สุ สะปวน สอก ตะลิว ตะเลียง ตะโอย อาลัก กะตุ แยะ ส่วย เจ็ง คาก้า ละวี ละวี ละวก โอย ทองเหลือง กาโค ถิ่น และสามตำว

3. ชนเผ่าลาวสูง หมายถึงคนที่ดำรงชีวิตและตั้งถิ่นฐานอยู่บนเทือกเขาสูง ความสูงเหนือระดับน้ำทะเลตั้งแต่ 1,000 เมตรขึ้นไป มี 20 ชนเผ่า คือ ชนเผ่าม้งขาว ม้ง ลายม้งดำ เข้า แลนแตน กอปานา กอสีดา กอมูจี กอปูลี กอเฟ กอภูซาง กอภูยอดกอมูเดิน กอจีจัน กอกงสาต ฮายี่ ลาหุ มูเวอดำ มูเซอขาว และกุก (กรมชนเผ่า. 2005 : ช-ย)

นอกจากนี้แล้ว กรมชนเผ่าได้อาศัยมิติทางภาษามาเป็นเกณฑ์ในการจำแนกกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในลาวออกเป็น 4 หมวดภาษา คือ หมวดภาษาไทย-ลาว หมวดภาษามอญ-เขมร หมวดภาษาจีน-ทิเบต และหมวดภาษาม้ง-อิวเมียน รวมทั้งหมด 49 ชนเผ่า (กรมชนเผ่า. 2005 : น-บ)

จากการศึกษาเนื้อหาของวรรณกรรมลาวร่วมสมัยในกลุ่มงานเขียนประเภทเรื่องสั้นและนวนิยาย ผู้วิจัยพบว่าวรรณกรรมลาวหลายเรื่องได้สะท้อนภาพชีวิตของกลุ่มชนเผ่าในฐานะที่เป็นตัวละครสำคัญ ภาพชนเผ่าที่ปรากฏในเนื้อหาของวรรณกรรมลาวเหล่านั้นได้สะท้อนให้เห็นบทบาทหน้าที่ของชนเผ่าที่มีต่อสังคมลาวในหลายแง่มุม เนื่องด้วยความหลากหลายทางชาติพันธุ์ในวัฒนธรรมลาว อันเป็นปัจจัยสำคัญที่นักเขียนได้นำมาผูกเรื่องและใช้เป็นวัตถุดิบในการปรุงแต่งสร้างสรรค์เรื่องราวทางวรรณศิลป์ขึ้นมา ตรีศิลป์ บุญขจร (2547 : 5) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับสังคมไว้ว่า “วรรณกรรมย่อมสัมพันธ์กับสังคม วรรณกรรมสะท้อนประสบการณ์ชีวิตในยุคสมัยไม่ว่านักเขียนจะตั้งใจสะท้อนสังคมหรือไม่ก็ตาม นักวิจารณ์บางคนจึงกล่าวว่าวรรณกรรมเป็นคั่นกรองแห่งยุคสมัย เนื่องจากเป็นภาพถ่ายชีวิตของยุคสมัยนั่นเอง”

จากทัศนะข้างต้นเมื่อย้อนกลับมาพิจารณาภาพชีวิตของบรรดาชนเผ่าในสังคมลาวแล้วพบว่าภาพของชนเผ่าต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ผลงานวรรณกรรมของนักเขียนลาวด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เมื่อพิจารณาสัดส่วนของประชากรในสังคมลาวแล้ว พบว่าชนชาติลาวมีจำนวนอยู่ระหว่างร้อยละ 40 และส่วนที่เหลือแบ่งเป็นชนกลุ่มน้อยชนชาติต่าง ๆ ซึ่งมักถูกเรียกว่า กลุ่ม ชนเผ่า หรือ “ชาวเขา” (แกรนท์ อีแวนส์. 2549 : 144) อันเป็นผลให้นักเขียนลาวหลายคนได้สร้างตัวละครชนเผ่าขึ้นมาหลายเรื่องเพื่อสะท้อนภาพชีวิตในหลายแง่มุม โดยเฉพาะทางด้านสังคม

การเมืองการปกครองและวัฒนธรรม ในช่วงปี ค.ศ 1975 เป็นต้นมา ได้มีความพยายามสร้างสรรค์วรรณกรรมขึ้นอย่างมากมาย และแพร่หลาย อีกทั้งในวงวิชาการลาวศึกษาก็ต่างยอมรับว่าในปี ค.ศ 1975 เป็นต้นมาวรรณกรรมประเภทนวนิยายและเรื่องสั้นได้พัฒนาและมีปริมาณมากขึ้นกว่าในอดีต อีกทั้งยังมีการปรากฏของตัวละครชนเผ่าเพิ่มมากขึ้น ดังตัวอย่างเช่น นวนิยายเรื่อง ไมบะเลีย (2007) ของดวงไซ หลวงพะสี ที่กล่าวถึงเด็กหญิงชนเผ่าคนหนึ่งมีฐานะยากจน และได้กลายเป็นทาสรับใช้คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี แต่ในตอนท้ายก็สามารถเอาชนะอุปสรรคต่างๆ ได้ หรือนวนิยายเรื่อง เส้นทางแห่งชีวิต (2002) ของจันที เดือนสะหวัน นอกจากนี้ยังมีเรื่องสั้นเรื่อง ค้างคิงในป่าลึก (1999) และ ประเพณีและชีวิต (2005) ที่มีเนื้อหากล่าวถึงภาพชีวิตของบรรดาชนเผ่าด้วยเช่นกัน

คำว่า “อัตลักษณ์” มาจากศัพท์ในภาษาอังกฤษว่า Identity ซึ่งส่วนมากจะใช้ในศาสตร์ทางด้านมานุษยวิทยา มีความหมายว่า “เอกลักษณ์” ซึ่งเป็นคุณลักษณะเฉพาะของกลุ่มชนที่มีความแตกต่างจากกลุ่มชนอื่น ๆ หรือความเป็นอย่างหนึ่งอย่างเดียวกันของผู้คน ซึ่งอาจจะเป็นกลุ่มคนที่มีสำนึกร่วมกันว่าตนเองมีจุดกำเนิดของบรรพบุรุษร่วมกัน มีขนบธรรมเนียมประเพณีเดียวกัน และภาษาเดียวกัน ตลอดจนความรู้สึกเผ่าพันธุ์เดียวกัน

ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 932) ให้ความหมายของคำว่า อัตตะ หรือ อัต ว่าหมายถึง ตน และตัวเอง อัตลักษณ์จึงเป็นลักษณะเฉพาะของตนเองที่แตกต่างไปจากลักษณะของคนอื่นหรือสังคมอื่น ในขณะที่ ยศ สันตสมบัติ (2542 : 2) กล่าวว่า อัตลักษณ์ หมายถึง ความมีตัวตนที่ถูกสร้างขึ้นบนฐานของการมีเชื้อชาติและวัฒนธรรมเดียวกัน ส่วนสุพัตรา สุภาพ (2542 : 20) กล่าวถึง Identity ในความหมายของคำว่า เอกลักษณ์ เป็นลักษณะเด่นของสังคมหรือลักษณะส่วนรวมของสังคมที่เห็นเด่นชัด แตกต่างจากสังคมอื่น ๆ เป็นลักษณะเฉพาะของตนเอง

จากทัศนะและคำอธิบายต่าง ๆ ข้างต้นนี้ ถือเป็นความพยายามที่จะทำความเข้าใจและอธิบายความหมายของคำว่า “Identity” ในวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยจะใช้ในความหมายว่า “อัตลักษณ์” เนื่องจากเป็นลักษณะเฉพาะที่ปรากฏอยู่ในกลุ่มชนหนึ่ง ทั้งในด้านสังคมและวัฒนธรรม อีกทั้งมีความหมายครอบคลุมเนื้อหาของงานวิจัยที่ศึกษา

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องยังไม่ปรากฏผลงานที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องอัตลักษณ์ของตัวละครชนเผ่าในวรรณกรรมลาวปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาอัตลักษณ์ของตัวละครในวรรณกรรมลาวปัจจุบัน การศึกษาครั้งนี้จะเป็นการกระตุ้นและส่งเสริมให้มีการศึกษาอัตลักษณ์ของตัวละครในวรรณกรรมของลาวให้กว้างขวางและแพร่หลายมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

วิทยานิพนธ์นี้มีความมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ของชนเผ่าในมิติวัฒนธรรมชนเผ่าที่สะท้อนจากเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย (ค.ศ. 1975-2006)
2. เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ชนเผ่าในมิติความสัมพันธ์กับวัฒนธรรมอื่นที่สะท้อนจากเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย (ค.ศ. 1975-2006)

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้เข้าใจศึกษาอัตลักษณ์ของชนเผ่าในมิติวัฒนธรรมชนเผ่าที่สะท้อนจากเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย (ค.ศ. 1975-2006)
2. ทำให้เข้าใจศึกษาอัตลักษณ์ชนเผ่าในมิติความสัมพันธ์กับวัฒนธรรมอื่นที่สะท้อนจากเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย (ค.ศ. 1975-2006)
3. เป็นประโยชน์สำหรับการเรียนการสอนและการศึกษาค้นคว้าวรรณกรรมลาวปัจจุบันในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

1. วรรณกรรมลาวที่นำมาศึกษาวิเคราะห์เป็นวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้นและนวนิยายซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นวรรณกรรมแนวสัจทัศน์ (Realism Literary Works) เท่านั้น
2. แหล่งข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลมาจากวรรณกรรมร่วมสมัยที่ตีพิมพ์ในระหว่างปี ค.ศ. 1975-2006 ทั้งตีพิมพ์เป็นเล่ม รวมทั้งที่มีการตีพิมพ์ไว้ในวารสารวรรณศิลป์
3. ข้อมูลเรื่องสั้นและนวนิยายที่ปรากฏอัตลักษณ์ของตัวละครชนเผ่ากลุ่มที่ไม่พูดภาษาไทย-ลาว เช่น ภาษามอญ-เขมร จีน-ทิเบต และม้ง-อีวเมียน ซึ่งนำมาศึกษามีดังนี้
นวนิยาย จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่

1. กองพันที่สอง เล่ม 1 ของ ส. บุปผานุวง พิมพ์ครั้งที่ 4 ค.ศ. 1980
2. พายุชีวิต ของ คาวเหนือ (เทียบ วงประกาย) พิมพ์ครั้งที่ 2 ค.ศ. 1979
3. ไมบะเลีย ของ ดวงไซ หลวงพะสี พิมพ์ครั้งที่ 3 ค.ศ. 2007
4. ลูกสาวของพัก เล่ม 1 ของ สุวันทอน บุปผานุวง พิมพ์ ค.ศ. 1982

5. สามอ้ายน้อง ของ ดวงใจ หลวงพะสี พิมพ์ ค.ศ. 1995
 6. เส้นทางแห่งชีวิต เล่ม 1 ของ จันที เดือนสะหวัน พิมพ์ครั้งที่ 4 ค.ศ. 2002
- เรื่องสั้น จำนวน 18 เรื่อง ได้แก่
1. ครูอาสาสมัคร ของ ปากกาแดง พิมพ์ ค.ศ. 1984
 2. ค้างคิงที่ป่าลึก ของ จันที เดือนสะหวัน พิมพ์ ค.ศ. 1999
 3. จำเยะ ของ สุชี นอละสิน พิมพ์ ค.ศ. 2004
 4. ชีวิตกองหลอน ของ สหายเน่งอย่าทาว ไม่ปรากฏผู้แต่ง พิมพ์ ค.ศ. 1982
 5. ชงกว้านบากัวผู้ไม่ยอมจำนน ของ คัดทะพอน พิมพ์ ค.ศ. 1999
 6. ฆะตกรรมร้อยเอกหมอปี ของจันที เดือนสะหวัน พิมพ์ ค.ศ. 2002
 7. ชีวิตและความตาย ของ บุนเสิน แสงมะนี พิมพ์ ค.ศ. 2005
 8. ดอกกายจอมภูเขา ของ ไชสมบุน พิมพ์ ค.ศ. 1990
 9. ตายอย่างมีเกียรติ ของ อุทิน บุนยาวง พิมพ์ ค.ศ. 1982
 10. ถิ่นคอย ของ ฮ่มโพทอง พิมพ์ ค.ศ. 1997
 11. นางกายิง ของ จันที เดือนสะหวัน พิมพ์ ค.ศ. 1999
 12. ไปยู่ นำท่านคู่ ของ จันที เดือนสะหวัน พิมพ์ ค.ศ. 2004
 13. ประเพณีและชีวิต ของ บุนเสิน แสงมะนี พิมพ์ ค.ศ. 2005
 14. ผืนสีเขียวและลมหนาว ของ แสงพูไซ อินทะวีคำ พิมพ์ ค.ศ. 1997
 15. ผ่าร่วมอละนะ ของ ส. พวงดอกซ้อน พิมพ์ ค.ศ. 1999
 16. ลาวสูง ของ ชายเซโปน (สุวันทอน บุนผานวง) พิมพ์ ค.ศ. 1999
 17. ละครน้ำเน่า ของ บุนทะนง ชมไชฝน พิมพ์ ค.ศ. 2002
 18. แสงสว่างจากภูคอย ของ บุนเสิน แสงมะนี พิมพ์ ค.ศ. 2005

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ชนเผ่า (Ethnic) หมายถึงกลุ่มชาติพันธุ์ที่ไม่ได้พูดภาษาตระกูลไท-ลาว ซึ่งเป็นคนกลุ่มใหญ่ในประเทศ ทั้งนี้กลุ่มชนเผ่าในความหมายของงานวิจัยฉบับนี้จะหมายถึงชนเผ่าที่พูดภาษาตระกูลมอญ-เขมร จีน-ทิเบต และม้ง-อิวเมียน เท่านั้น ซึ่งเป็นกลุ่มชนที่มีภาษาพูดร่วมกัน มีกำเนิด ประวัติศาสตร์ ความเป็นมาร่วมกัน มีพื้นฐานวัฒนธรรมร่วมกัน และเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน

2. อัตลักษณ์ (Identity) หมายถึง ความรู้สึกสำนึกเกี่ยวกับตัวตนที่เป็นคุณลักษณะเฉพาะของกลุ่มชนที่มีความแตกต่างจากกลุ่มชนอื่น ๆ ที่ถูกสร้างขึ้นบนฐานของการมีเชื้อชาติและวัฒนธรรมเดียวกัน

3. เรื่องสั้น (Short Story) หมายถึง งานเขียนที่มีได้เน้นข้อเท็จจริง แต่เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการ มีลักษณะที่สำคัญคือต้องประกอบด้วยเหตุการณ์ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน และดำเนินไปในสถานที่ เวลา เชื่อมโยงกันเป็นเรื่องราว ซึ่งมีตัวละครไม่มาก มีโครงเรื่องสั้น

4. นวนิยาย (Novel) หมายถึง งานเขียนที่มีได้เน้นข้อเท็จจริง แต่เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการ มีลักษณะที่สำคัญคือต้องประกอบด้วยเหตุการณ์ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน และดำเนินไปในสถานที่ เวลา เชื่อมโยงกันเป็นเรื่องราว ซึ่งมีตัวละครมากมาย มีโครงเรื่องยาว และซับซ้อน

5. ตัวละคร (Characters) หมายถึง ตัวแสดงที่มีปรากฏอยู่ในเรื่องที่แสดงให้เห็นรูปร่างลักษณะและพฤติกรรม ตลอดจนความคิดต่าง ๆ ซึ่งในที่นี้หมายถึงทั้งตัวละครเอกและตัวละครประกอบที่เป็นชนเผ่าในเรื่องสั้นและนวนิยายลาว

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขึ้นกำหนด โครงร่างวิทยานิพนธ์

2. ขึ้นสำรวจและรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการเป็น 2 ขั้นตอน คือ

2.1 รวบรวมและศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งประกอบด้วย

2.1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดอัตลักษณ์

2.2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร

2.2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชนเผ่าและชาติพันธุ์

2.2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมลาวร่วมสมัย

2.2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์สังคมและวัฒนธรรมลาว

2.2 ขึ้นวิเคราะห์ข้อมูล

ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมไว้อย่างละเอียดแล้วนำมาตีความโดยใช้กรอบแนวคิดเรื่องอัตลักษณ์ของตัวละครในเรื่องสั้นและนวนิยายเป็นแนวทางในการศึกษา

3. ขึ้นเรียบเรียงข้อมูลและนำเสนอรายงานการค้นคว้าวิจัย

4. ขึ้นสรุปและอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าวิจัย

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

คำว่า “อัตลักษณ์” มาจากศัพท์ในภาษาอังกฤษว่า Identity ซึ่งส่วนมากจะใช้ในศาสตร์ทางด้านมานุษยวิทยา มีความหมายว่า “เอกลักษณ์” ซึ่งเป็นคุณลักษณะเฉพาะของกลุ่มชนที่มีความแตกต่างจากกลุ่มชนอื่น ๆ หรือความเป็นอย่างหนึ่งอย่างเดียวกันของผู้คน ซึ่งอาจจะเป็นกลุ่มคนที่มีสำนึกร่วมกันว่าตนเองมีจุดกำเนิดของบรรพบุรุษร่วมกัน มีขนบธรรมเนียมประเพณีเดียวกันและภาษาเดียวกัน ตลอดจนความรู้สึกเผ่าพันธุ์เดียวกัน

การศึกษาเรื่องอัตลักษณ์ (Identity) เป็นการศึกษาลักษณะความมีตัวตนที่ถูกสร้างขึ้นจากฐานแห่งความเป็นกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกัน ในที่นี้หมายถึง กลุ่มชนที่มีวัฒนธรรมเดียวกัน รวมทั้งมีสายสัมพันธ์อันเครือญาติเดียวกันและมีแบบแผนทางวัฒนธรรมที่คล้ายคลึง หรือเป็นแบบเดียวกัน การศึกษา อัตลักษณ์เป็นการศึกษาลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในกลุ่มชนหนึ่ง ๆ นั้น เป็นวิธีวิทยาที่สำคัญอย่างหนึ่งของการศึกษาด้านวัฒนธรรม อันเป็นการช่วยให้เข้าใจผู้คนหรือกลุ่มชนที่มีความหลากหลายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ด้วยเหตุว่าเมื่อสังคมมีหลากหลายในแง่ชาติพันธุ์ ในวงวิชาการจึงต้องมีความเข้าใจลักษณะเฉพาะที่ปรากฏในกลุ่มชนนั้นขึ้นมา

ลักษณะดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่าการศึกษาเรื่องอัตลักษณ์ ทั้งนี้อาจพิจารณาจากวัฒนธรรมทางภาษา เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย อาหารการกิน ที่อยู่อาศัย ความคิด หรือขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ มาเป็นเครื่องมือในการทำความเข้าใจเรื่องอัตลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์

คำว่า Identity แปลเป็นภาษาไทยว่า เอกลักษณ์ แต่ในความหมายซึ่งหมายถึงเช่นความเป็นไทยดังใน “ เอกลักษณ์แห่งชาติ ” เป็นเชิงว่ามีความเฉพาะตัว หรือมีเพียงหนึ่งเดียว ในระยะหลัง คำแปลนี้ถูกมองว่าแสดงความเป็นหนึ่งเดียวให้แก่ผู้คนในประเทศ ซึ่งมีวัฒนธรรมต่างกัน จึงได้ใช้คำว่า “อัตลักษณ์” แทน เพราะจะเปิดทางให้ทุกคนหรือทุกส่วนในสังคม สามารถมีหรือเลือก อัตลักษณ์ของตนเองได้ เช่นเดียวกันอัตลักษณ์ของชาติก็ไม่ได้มีความเป็น เนื้อเดียวกัน และยังมีความแปรเปลี่ยนมากในกระแสโลกาภิวัตน์ การเคลื่อนไหวของผู้คนประเทศต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหญิง หรือบุคคลรักร่วมเพศ และบุคคลในวัฒนธรรมย่อยต่าง ๆ เพื่อให้สังคมยอมรับในอัตลักษณ์ที่แตกต่างของเขา ซึ่งเกิดขึ้นในปัจจุบันเรียกว่า การเมืองเรื่องอัตลักษณ์ (Politics of Identity)

คำว่า อัตลักษณ์ เป็นกรอบแนวคิดของทางมานุษยวิทยาเพื่อใช้วิเคราะห์ทางด้านสังคม วัฒนธรรม ชาติพันธุ์ ในพจนานุกรมภาษาไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-ไทย (วิทย์ เทียงบูรณะธรรม. 1049) ได้แปลคำ Identity คือ “ เอกลักษณ์ ” ซึ่งตรงกับความหมายของคำนี้ในพจนานุกรมภาษาอังกฤษ (Oxford Advance Lerner's. 1973 : 487 ; Collins Dictionary 1976) นั่นคือ สิ่งที่เป็นคุณสมบัติของคนหรือสิ่งหนึ่ง และมีนัยขยายต่อไปว่าเป็นคุณสมบัติ

ຂໍໂທດຫຼາຍໆ

ປຶ້ມຫົວດັ່ງກ່າວ ຍັງບໍ່ສາມາດນຳ
ມາເຜີຍແຜ່ໄດ້ ເນື່ອງຈາກຍັງບໍ່
ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດໃຫ້ເຜີຍແຜ່
ໄດ້ຢ່າງເປັນທາງການເທື່ອ...

ດ້ວຍຄວາມຮັກແພງ